

Simona Panaitescu

2013

Obsesia

să scriu acum despre îmbrățișare
ca despre Dumnezeu... un ocean nesfârșit
ce mă tot pierde ca parte
pentru a mă regăsi dintr-o dată
Întreg...

nu-i rupere din îmbrățișare
să nu mă încredințeze din nou zbaterii
durerii programatice și speranței
de a muri
sau a mă întoarce...

În noaptea asta...

nu mă lăsa să plec, să adorm...
căci vorbele mele nu te-au îmbrățișat încă pe săturate
și tot ce vreau e să îți fiu alături pe mai departe...

în visul de-acum alergam pe o plajă cu tine
și-mi amintesc gleznelor tale goale, sclipind de nisip
și părul tău blond, fluturându-ți în urmă... privirea
albastră și bună ca cerul, ca ruptă din cerul de vară...
și-mi amintesc că ți-am descoperit dintr-odată iubirea
învăluindu-mi inima, precum o îmbrățișare de aripi

Despre continua trecere sau despre...

cei ce văd umbra celor fragede și trecătoare
care au fost o parte din noi, acoperite acum
de prezența unora noi... de uimirea percepției
acelei dulci, cunoscute sclipiri a trecutului în alții...

cei ce simt că îngerii sprijină doar trupul
în creștere...
cei ce le înțeleg detașarea treptată și fără întoarcere
compensată numai de dragoste sau de o nebunie
ce-aduce uitare

cei ce iubesc uneori dăruind tot ce au și ce sunt,
nemaicunoscând ezitare...
au vârsta sufletului meu, iubitele

Încercarea...

să îți explic unicitatea dăruirii
ar fi prea mult pentru mine...
ori prea puțin pentru tine, iubite...

eu știu că mai mulți poți iubi dintr-o dată
deși diferit și cu altă măsură în dragoste...

să-ți spun însă că există un simț al unicității perechii
ce se-nsoțește cu același nepieritor simț al eului

să îți mai spun, minunatul, că iubita ce este deodată
copilă și mamă și soră dar, mai ales, prietenă totdeauna
alături de iubitul ce-o completează în toate
formează împreună o ființă mai trainică
decât amândouă... și că doar Acesta e sensul
adevăratei, deși mult prea rarei căsătorii...
deopotrivă dăruită lui Dumnezeu
ca și oamenilor

Fericiți

de câte ori mi-ai zâmbit în noaptea aceea, iubite
îți povesteam despre cei dinainte iubiți și chiar când
se întâmpla să tăcem amândoi
nu se-ndura nici unul s-adoarmă...

de câte ori ne-am îmbrățișat în noaptea aceea, iubite
uitând neîncetat de trupuri, limite, fapte...

și-așa înc-o dată ne-a prins răsăritul
în starea comună de veghe și dragoste

Rămâne de descoperit...

locul comun
al celor mai omenеști, totuși necunoscute
din care se înalță la suprafață doar intuiția...

cum, de exemplu, descopăr deodată că roadele
imaginației se amintesc mai corect ca acelea ale cunoașterii...
ori, de exemplu, descopăr că mângâierile mele pe-oricare
bucată a trupului tău prind forma aceea ciudată
neînvățată... de aripi

Regrete

cât de departe ni-s totuși
acelea comune, pierdute, pe care
prea mult le iubeam de copii...
asprita percepție a sufletului
nu mai cuprinde acum nici unul...
numai o umbră neclară a vorbei
ce încă veghează atentă-n cetate...

*

în căutarea celor de mult apuse
captate de suflet cu uimirea acelei
conștiințe îndepărtate
ce însoțește-n căldură și culoare orice recunoaștere
îmi amintesc fapte stranii, altele triste, prea rar
câte-o explozie de bucurie sălbatică și neașteptată...

cum oare îmi voi aminti aceste momente cu tine,
iubite...
cu tine prietene scump... cu tine copile...
cu tine preaminunate părinte al meu...
cum oare voi reuși să le smulg din noapte?...

- aceasta n-a fost o cercetare a peisajului
ci o pictură nepieritoare a sufletului
cu-aceiași penel de speranță și disperare...
- sunt mic în cuprindere, Doamne... o știu
doar focul arzând înăuntru-mi e mare!

Să zicem că...

m-am obișnuit cu dorul de tine.
ca orice durere, se poate trăi cu artă...
încerc tardiv să te mai privesc cu privirea începutului
libertatea-mi dădea atunci o iluzorie putere de cuprindere...

atunci erai doar o umbră, un om ca oricare
și nicidecum un alt univers, capabil să mă dizolve!
atunci vorba mea pentru tine
era numai îmbrățișarea fugară
a călătorilor ce se-ntâlnesc pe poteci neumbrate
și se încurajează unul pe altul pentru expediția solitară...

atunci nu ascundea periculoasa flacăra a nevoii
și-a abandonului... atunci
doar tu te mișcai după mine, iubite...
eu... obosită s-alerg, am greșit
probabil, când am decis să rămân locului.

La mare distanță de luciditate

frustrările iubirii
care ar trebui să fie doar trecătoare neîmpliniri
pot fi sursele oricărei nebunii posibile!

de-aceea visez la acea iubire angelică
ce nu așteaptă decât răsplata creșterii celuilalt
dar adresată acum egalului... nu copilului
cum bunul părinte ajunge să o cunoască

numai iubirea pură e îngăduit să crească atâta...
fără oprire și fără tentația
preaîmplinirii sale în moarte

Un fel de a vedea

ți-am povestit?... iubirea noastră părea în visul acela
în centru, o grădină botanică... de jur împrejur
o rezervație de animale minunat aranjată...
spre margine însă, imensă... o junglă
de neînțeles, devoratoare, sălbatică

cele dintâi, luminate de străluciri și armonii așteptate
ultima, de o frumusețe care mi-a tăiat respirația...
un aer bogat în teamă...
și nebunie....
și libertate

Tu știi?

ce greu mă despart dimineța de tine...
și cât de amară voința
de-a nu-ți fugi în urmă
de-a nu te mai căuta
de-a nu îți scrie încă o dată
de-a face întruna, întruna abstracție...

și cum paralizez deseori în forțarea
de-a rezista când tu pleci
și-apoi stai fără mine...
și cum mai pândesc meschina trecere a orelor
și cum mă mai zbat asemeni animalului neajutat
de imaginație
și cum se face că dureros
de mult am ajuns din tine o parte...

Nu văd altceva

să merg deci, cu orice preț, mai departe...

nemaiținând numărul zilelor, nopților
nemaioprindu-mă să îmi contemplu amarul
torturilor la care mă supui, iubite...
(chiar amintirea nefăcând decât să le sporească)

să merg deci, cu speranța inimaginabilei creșteri
ce încă-mi luminează cărarea... aici
la doar un pas jumătate distanță de moarte

Tu altfel ești...

lumina ta minunată scapără uneori a furtună
o strălucire prea rece ce taie deodată în inimă...
de-aceea vreau să-ți repet că nu cred
în numărul anilor
nici că speranța se-nsoțește cu experiența acumulată
nici creșterea în iubire cu așa-zisa maturitate
nici suferința cu puterea de-a îndura mai departe
deși, minunatul... poate corect ar fi fost astfel
într-o lume un pic mai cunoscătoare de speranță
și dragoste...

iar dacă mă-ntorc la cele mai vechi disputate
îți mai repet că nu egoismul îmi pare a fi
sursa iubirii
ci tocmai dăruirea divină ce-apare-n absența
prea efemeră a acestuia...
și nu e adevărat că puterea e a diplomatului
ce ascunde, ci-a visătorului ce afirmă adevărul...
o calitate divină a mișcării
apare ca rod al curajului, niciodată al fricii!

și-ți mai repet că măsura acestora spuse de mine,
iubitule
n-o știe gândirea ta tinerească... ci inima!
nu-i o nevoie a minții aceea ce-acoperă totul...
ea nu se poate justifica prin obiectele înghețate
ale gândirii
și nu se poate împărtăși prin atingere ori contagiune

Cu corp, fără corp, cu granițe, fără granițe

în aerul tremurător al dimineții de toamnă
ajung să recunosc zbaterea mea tot mai cețoasă...
pierdut mi-e sentimentul că am cunoscut cerul acela
albastru
din care iubirea curge spre om, îmbrățișându-l
ca pe o particulă...

chiar disperarea mocnită știută din copilărie
ascunde strigătul prea îndepărtat al amintirii
acelora minunate și acum apuse...
căci e adevărat că am cunoscut și-am iubit alte raze mai
bune
iar gustul acestei uitări mi-e nesuferit ca cenușa...

Cred, sper, știu?...

știu că dorința secretă de moarte ascunde
o mai adâncă nevoie de schimbare!...
ascultă... aș vrea să mă schimb pentru tine, iubite
cu o putere pe care o au doar revărsările tale...

să nu mă mai poți recunoaște nici cu atingerea
nici cu privirea, nici cu trufașă-ți minte iscoditoare...

ci numai cu inima, numai cu inima
și numai cu timpul... iubitele

Nedrept

tu crezi că ai mai multă nebunie decât mine, iubitule?
tu simți că doar pentru tine muzica e atenția îngerului
către peisaje?
tu speri că numai abisurile tale sunt necuprinse...
ca și întregi înălțările?

dar clocotul sângelui nu e totuna cu sentimentul
ce te împarte și sfâșie, brusc te pulverizează-ntr-un
milion de particule...
înstrăinându-te nu doar de lume, ci chiar și de tine
ca de-o bătrână, fragilă cochilie goală...

nici forța ce te aruncă deodată în luptă
nici forța care te smulge din ea în căutarea seninului
nu se compară-n tărie măcar cu această
prea bine cunoscută prevestitoare a nebuliei...

reține partea de adevăr pe care am mărturisit-o doar eu,
iubitule
azi supraviețuind pentru că mi-a fost dat să trăiesc
o dată, senzația zborului...
și nu am reușit
nu m-am străduit destul să o uit încă.

Ruine

înțelegerea-mi părea, la un moment dat, o ființă vie
și parcă, uneori, îi simțeam în inimă respirația
și n-o puteam în cuvinte cuprinde, cum nici pe tine
iubitule, chiar nici o fărâmbă aievea din tine...

oh, înțelegerea îmi părea o ființă imensă și bună
adâncă
și veșnică
cum și apropierea de tine-mi părea astfel...

ce teamă mi-e azi de această subtilă cunoaștere
cumplit deformată de vorbele tale crude!...
dar și mai teamă mi-e c-o voi accepta fără teamă
și fără vreo lacrimă
ca pe-o demult așteptată pierdere...

Un lucru mic...

cuvântul meu de iubire
ar fi trebuit mai întâi să oprească timpul
apoi să te-nvăluie ca o îmbrățișare a îngerilor
apoi să te ridice de aici, până la cerul
în care orice atom de suflet resimte
eterna divină respirație și atingere

cuvântul meu de iubire
era dezlegat căci părea mai puțin
cu mult mai puțin periculos ca o mângâiere
și ar fi trebuit să profite de această iluzie

dar el a preferat să nu își arate puterea
și a rămas ca un cerșetor la ușa alegerii tale

Acestea sunt lucruri de făcut în singurătate

Ascult respirația câinelui. Mă interesez de o vagă durere de spate.
Pândesc pentr-o vreme camera de-alături. Nu se aude nici șoaptă.
Mă-ntorc înc-o dată la tastatură. Privesc mâinile mele ciudate. Cu corpul acesta, sunt sigură, n-o să mă obișnuiesc niciodată.
Privesc fără țință prin cameră. Aș vrea să privesc doar afară. E noapte. Mă ține iar inima.
Tortura e-aceși. De minte, ce să mai zic?
Aproape paralizată. Nu-mi pot aminti. Scriu ceva. Oricum... eu trebuie să scriu mai departe.

Mi-am amintit!... Scriu și scriam
Doar despre tine...străinul din alt univers, altă lume, altă viață!
Cine-oi fi tu?... De ce tu? De ce te-ai găsit tu acum în treabă?
O urmă de suflet pe suflet... Îi pasă cuiva că nu-ți pasă?
În plus, nici nu vrei să îmi cânti. Nu vrei să dansezi pentru mine.
Nu vrei să mă mai vrăjești. Nu vrei să îmi dai o îmbrățișare.
Măcar nu mai întârzia. Nu fii prost. Dispari cât mai poți de aici.
Căci altfel, băiete... eu o să am de la tine toate acestea... Și altele.

Mai înainte de soare

nenumărate lumi aş vrea să îţi dăruiesc odată cu zorii
cu cântecul vesel al păsărilor şi freamătul subtil de încântare
al frunzelor
mă-mpiedică însă prea lenta mişcare a gândurilor, a inimii
osteneală
şi-oricum nimic nu mai pot înţelege acuma din mine...

mai sunt însă multe de spus înainte de adevărata oboseală
a timpurilor
aş vrea să mă-ntorc chiar bătrână să îţi şoptesc, să te
îmbrăţişez
să te surprind cu nenumărate daruri
iar tu să mă aştepţi ca un foc... totdeauna în inimă.

Scânteia

Sunt punctul care visează la infinit.
Atâta mai știu. Iar tu, dacă te hotărăști să mă iei
cu tine
să știi, n-am nici masă, nici formă
nu pot să împovărez, nu îți amintesc de mine
nu-ți iau nici o frântură din gradele tale de libertate
dar pot să te-ajut să crești mai iute pe dinăuntru
iar flacăra ta să fie din ce în ce mai puternică

Visul de iubire

Ea zice...

dacă treci podul acesta spre mine
gândește-te că poate o faci pentru totdeauna
că vei vedea nu doar strălucirea
ci, mai ales, destrămarea, durerea
o rupere poate mai grea decât moartea...
eu știu că în orice plăcere a iubirii
e-ascunsă abil o promisiune amară

El zice...

gândește-te că poate am trecut deja podul
că sunt aici să îți împlânzesc zbaterea
să îți usuc lacrimile
să îmi alin eu însumi nevoia de dăruire care mă năruie
și crede-mă... nu mă interesează nici plata, nici răsplata
în orice rupere, în orice plăcere sau dăruire
eu am, ca și tine... același Martor

Comunicare

cine crezi că vorbește aicea în versuri?
cui oare acesta șoptește și cântă și plânge
și geme și strigă... și tace deodată?

oh, creșterile și descreșterile vârstei
ale puterii, averii, dorinței sau șansei
îl lasă neschimbat pe acela care vorbește
îl lasă neschimbat pe acela căruia îi vorbește

nu simți?...
nu se aseamănă o îmbrățișare a cuvântului
între ființe
cu nici o discuție între umbre neconsolate

Atracția

care-ți e curgerea, minunatul?
o pot descoperi în dulceața acestei amieze
în blânda îmbrățișare a razelor ce sărută clădirile ruinate
în cerul senin ce mă inspiră la dizolvare?

te caut într-una în toate..
în toate Tatăl zâmbește complice iubirii mele
iar lumea aceasta pe care atât am dorit s-o îngheț în imagine
se-arată acum ca un lăcaș al extazului și al miracolului
nu e pentru minte nimic de cuprins, nici o picătură
chiar viața unui atom e o flacără infinită a iubirii
cu cât mai mult încă
această ardere nebună a mea pentru tine...

Chemarea spiritului

te aștept neîncetat de cealaltă parte a zidului
plângerii.....
renunță însă să mai privești prin ochii de teamă
și îndoială
doar caută dinspre inimă către inimă și curând
te vei simți înălțat în zborul pe care lumea
nu îl cunoaște

chiar de va trece o dată întreg universul aceasta
pământul și soarele, stelele, conii de creație
și singurătate
noi doi, idei fără limite ale creatorului
vom continua să ne avem unul pe altul
pentru eternitate

De disperare

mi-e teamă acum că nu vei cunoaște dansul acesta
cu mine...
mângâierile mele n-or să te-alinte până la dimineață
n-o să îți sărut buzele ce zâmbesc sau se înfrigurează
de supărare
n-o să mă lipesc de fiecare parte a trupului tău
cu o învăluire de aripi
n-o să-ți fiu piele de-a doua, nici inimă, nici adăpost,
nici cetate
nu o să-ți fiu nici oglindă... în orice caz nu acea oglindă
de taină

și totuși... ce bine te știu... ce des te-am redescoperit
în adânc
chiar lacrima ta mi-e familiară, uimirea, tristețea,
bucuria cea mare
de-atâtea neîntâmplări și vechi presimțiri ce legate-s acuma
de tine
când vreau să te las, îmi pare că pierd o viață întreagă

corabia se apropiase de pământ, când din păcate curentul a-
mpins-o departe... da, frumusețea ei era minunată...
o voce a inimii îmi șoptea
ce mult ne iubeam...
ce dulce era iubirea aceasta a noastră...

Nevoia

nici nu mai știu cât îmi trebuia
ca să mă simt fericită-ntr-o zi
îmi trebuia mai mult de-o îmbrățișare
mai mult de-un cuvânt de dragoste
mai mult de-o privire mângâietoare?

oricum, nici n-am trăit vreodată fericirea aceea
misterioasă
să te susțină în toate o altă iubire statornic
să-mparți, să primești darurile, să nu cunoști
durerea de amăgire
să te trezești dimineața cu o neobosită bucurie
a recunoașterii...

de fapt, nici nu mai știu cine sunt
nebun, pribeag, copil sau bătrân... mă îmbrac
tot mai des în speranța și dorul cu-o mie de arome
amare
mă-nvârt dincolo de plăcere, în dependența
de amețeală
iar fiecă zi a ajuns pentru mine... o vineri

Strigătul

timpul îmi pare atât de aproape
 că nu îți mai pot dăruî decât amprente neclare
 ale iubirii mele
 ajung să măsoar în toate cea din urmă atingere, în melodia
 aceasta de apropiere deslușesc sfâșierea fără asemănare...

oh, ține-mă, ține-mă strâns!... nu mă lăsa în acest câmp de
 bătălie al demonilor!...
 acoperă-mi strigătul cu un sărut!...
 îngăduie-mi să te aștept în speranță!...
 întoarce-te uneori să-mi redai bucuria și încântarea!...

aceasta mi-e nebunia... dar din iubire mă voi ruga
 pentru tine iubirii
 de e mai bine pentru tine să uiți, mă rog pentru uitare
 neîntârziată...
 de e mai bine să plec, mă rog să pot pleca în orice altă
 direcție...
 de însă e mai bine să ne împărțim pâinea, vinul, pe noi
 înșine unul altuia și apoi lumii...
 mă-ndrept către iubirea cea mare din inima ta
 și-o rog pe ea să mă privească...
 măcar o dată

Întoarcerea

tu cel puțin mi-ai acceptat vorbele
ți le-ai dorit... te-ai abandonat îmbrățișării din ele
și-atât de mult mi-am dorit să am de la tine
prietenia
că nu am vrut deloc să risc o mărturisire
a iubirii mele
de teama iubirii însă... mă tem că nu va fi
nici cel puțin prietenia!

ascultă totuși... te voi lăsa oricând să te-ndepărtezi
fără împotrivire
nu știi cât de bine am învățat să renunț,
să îmi ascund lacrimile
să îmi înăbuș arderea și durerea...
luptătorii bătrâni care de mult s-au obișnuit
cu înfrângerea
se-ntorc acasă cu mâinile goale și rănila proaspete
în loc să blesteme însă... ei doar se lasă greoi
în genunchi
și-i mulțumesc recunoscători Tatălui
că au încă o inimă vie

Dincolo de această poartă

urăsc uneori scrierea aceasta
risipa timpului în secreta confesiune
când tot ce contează e fapta și vorba de dragoste...
urăsc slăbiciunea jelaniei, recunosc
în articularea nesigură și greoaie a minții
o-ntoarcere amară în temniță a spiritului

această scriere nu e nici măcar o eliberare...
prea jalnică osteneală de care curând mă voi rupe
de dragul unei tăceri ce ascunde alte rugi și suspine

mai stai însă puțin în îmbrățișare!...

am visat odată că-ți mărturisesc dragostea
într-un fel în care să mă cunoști și să te recunoști
deopotrivă

am visat odată că te fac fericit dăruindu-ți ceva
din baloanele colorate ale copilăriei, din surâsurile de iubire
ale tinereții
din cântecele mele cele mai adevărate

am visat odată că ne împărtășim bucuria
la fiecă apropiere și o dată cu ea
zborul de taină și libertate

Îndurerare

e ceață astăzi și ploaie
la fel când privesc înspre tine
cu ochiul ascuns ce întruna te caută

atât de mult aș vrea să îți dăruiesc amiaza senină
din mine
cu aerul ei transparent, mângâierile blânde
ale razelor
cu păsările ce cântă și zboară în libertate...

dar pentru că nu pot să îți dăruiesc chiar nimica
se înserează și-aici, amiaza se-nchide
într-o cămăruță
hoșește, se-apropie dimprejur... ploaia, ceața

Măcinare

mă-ntreb dacă și tu ai o așteptare de chin
în toate aceaste zile în care doar flacăra
ne poate ține aproape

mă-ntreb dacă și tu simți că noaptea e a acelora
ce se iubesc... nicidecum a acelora
ce doar cu trupurile își sunt aproape

mă-ntreb dacă și tu înțelegi că există
o singură trădare — și aceea a dragostei

Fotografiile

nici un poem de dragoste nu îl atinge
pe-acela ce nu are-n inima lui vie flacăra
drumul lui este mereu într-o altă parte
ochii lui caută fără încetare împreună cu trupul
pacea îi e străină, dar și nebunia fără egal a risipei
pentru el există doar timpul, scopul nemărturisit
de mărire
gradul de precizie al acordului cu prejudecățile lumii
pentru el există așteptarea a orice ascunde plăcere,
nu dragoste
- la ce bun atunci să încerci să-i oprești cursa
să îi explici că iubirea-i mai mult decât cred
cei mai mulți
cei care s-au obișnuit, de fapt, să o confunde
cu altele
să-i mărturisești că iubirea se poate mulțumi
cu o privire, o vorbă
o cât de minusculă manifestare a aceluia
căruia îi ia forma
să încerci în sfârșit să îi trezești mila, asemeni
celui mai umil cerșetor
asemeni muribundului ce se agață de-acela
ce încă îi ține mâna
să-i spui că în milioane de clipe ale sufletului tău
a fost numai amintirea și dorul de el, speranța și
disperarea...
să-i spui că acestea se văd de la o vreme
în toate fotografiile

să-i spui... da, în cele din urmă să-i spui...ascultă...

mai bine disprețuiește-mă... mai bine judecă-mă
pentru nebunie... mai bine
detestă-mă ca pe o adevărată creatură a nopții
și a mizeriei
...dar nu mă ucide cu indiferența

Tot ce mai pot face

când cânt
nu mai simt că mă pierd
cu abilitate îmi schimb dintr-o dată poziția
înaintea vârtejului care-mi amenință mintea
și respirația
oh, ce contează că lira-i atât de dezacordată
chiar imperfecte, sunetele ei mă vrăjesc
pentru o vreme
pentru o vreme deși spun despre lăcomie
nu mă confund cu însăși lăcomia...
nu mă arunc la vale ca o cascadă, nu plâng
cu violență
ca o furtună dezlănțuită, nu ard mocnit în mine
până la cenușă...
nu mor pentru-a renaște cu durere
nu mor... nu mai mor
nu vreau de acum să mai mor
decât pentru acel ce îmi răspunde.

N-am de gând

și dacă ți se pare că m-am jucat cu inima ta
să știi că pur și simplu nu mi-a venit să mă prefac mort...
nici înghețat, când ardeam de dorul privirii tale
nici fericit, când în mine vedeam doar conturul nopții
nici înțelept, când aveam doar o cupă
prea plină de dragoste...
și chiar n-am de gând să retrag nimic
din cuvintele mele!

și dacă ți se pare că n-am fost un adevărat prieten
să știi că exact prietenul a fost cel care a câștigat lupta
din mine...
nu mama, iubita sau sora, copilul, profesorul sau elevul
atâtea chipuri dorite de dragostea mea pentru tine
dar și prietenul spune – îmi este atâta de dor de tine,
prietene...
și nu am de gând să renunț la speranța întoarcerii tale

Bon voyage

poate că n-o să mai fiu pe-aici când ai să recunoști
această curgere drept ceea ce cu adevărat este...
atunci însă
vei desluși din cuvintele mele duiosia
care ți-a sărutat rănilor
mângâierile care au rămas numai ale spiritului
lăcrimile în care s-au oglindit chipurile de taină
ale dorului...
vei desluși privirea de foc care te-a căutat
până în inimă
zâmbetul care a ascuns nenumărate dansuri
de bucurie
complicitățile nerostite, gândurile noastre comune
îmbrățișările din care s-au născut
cele mai bune poeme...
vei desluși că te-am cunoscut dinainte,
cu ale tale bune și rele
și din iubire... le-am atins cu aceeași blândețe
pe toate

Inaintea judecătorului

și zâmbetul celui mai umil cerșetor
și chiar cele mai impur omenești dureri ale sale
îmi sunt mai mult decât întreaga filozofie a lumii...

și mâna ce mângâie animalul rănit
și lacrima care nu mărturisește frustrarea, ci împărtășirea
îmi sunt mai aproape decât cea mai profundă dogmatică...

și tu, care mă primești în camera secretă a inimii tale
și-mi dăruiești în tăcere ghirlanda de foc a semnificației
acoperi în mine, cu totul, pământul și cerul și apele...

Tremurul

slăbiciunea firii acesteia...
dorul timid după privirea învăluitoare
dorul umil după șoapta ce mângâie
dorul de foc după atingerea de iubire
ce-s eu acum fără toate acestea, Doamne...
și pentru cine dansul înăbușit al flăcării tale
din mine?

or dacă numai pentru tine, iubire a iubirilor
aștept cu un dor mai mare ca toate trecerea asta
și revenirea la tine, cea de-a doua îmbrățișare
pe care, de fapt, o voi merita la fel de puțin
ca și pe aceea din vis... neasemuita

Desprinderea

de ce am plâns atât? pentru cine?....
nu pentru că atât de rupt am fost de iubirea ta, Tată?
nu pentru că n-am înțeles nici un semn
al prezenței tale?
ce disperare fără de sfârșit a aceluia ce iubește
fără-a primi la schimb nici măcar o prietenie!...

pentru că ți-am cunoscut însă cuvântul
pot înțelege acum libertatea omului
și mai ales deznădejdea lui și chiar
jalnica fugă a lui de iubirea adevărată

sfârșită, sfârșită pe veci mi-este căutarea
în întuneric...
trist cerșetor am fost, bătând la porțile unor suflete
adormite

Te caut adesea-n lumina cea mică

Te caut adesea-n lumina cea mică a câinelui
desigur plăpândă... dar totuși cu mult mai curată
decât oglindirea încețoșată de umbre a omului

În ea pot să citesc și umilința condiției, și speranța
Și, mai ales, fidelitatea iubirii celei mai adevărate
care primește orice fărâmbă de bunăvoință
ca pe-o neprețuită hrană de grație

Te caut în micile fapte

Te caut în micile fapte ale vieții mele
pe care m-aș sfi să le-mpartășesc unui frate al inimii
și pe acelea le-aduc înaintea ta, iubire fără asemănare
cu toate că știu că le știi... martor ești tuturor
și complice... și un sprijinitor neîncetat
al celor mai mari și mai mici lucruri

Te caut în noile lacrimi

Te caut în noile lacrimi de dragoste
izvor al compasiunii, apă a consolării...
au fost prea multe altele care nu au știut să ajungă
la tine
care și-acum încă mocnesc în brazda amară....

Aproape de mine au răsarit însă alte mlădițe
deodată iubirea ta strălucește în chipuri până acum
neștiute
iar eu pot să mă așez alături și să te contemplan
reflectat în nenumărate priviri și zâmbete de iubire

Te caut în fiecare bunătațe

Te caut în fiecare bunătațe a oamenilor
și te găsesc mereu și nu mă mai satur de tine...
o probă a eternului este oricare sclipire a privirii
oricare din gesturile și surâsurile lor minunate

Nu pot lăsa... nu voi lăsa nimic din toate acestea
îți jur!... mai bine aleg dizolvarea decât să îngădui
ca ele să piară
unită pe veci mă simt cu toate aceste raze
ale iubirii tale
pe toate le voi regăsi curând dincolo
de această viață...
nicicând o pierdere temporară nu va mai fi
propria mea pierdere
căci în inimă îți păstrez toate promisiunile

Te caut în pacea luptei

Te caut în pacea luptei cu armele tale
Îmbrățișează-mi inima... căci este a ta
pentru totdeauna
Privirea mea mângâie tot ce nu aş putea atinge
Iar mintea neputincioasă încearcă la nesfârșit
să te cânte

Te caut în așteptări

Te caut în așteptările acestei vieți
atâtea înăbușite de teamă, atâtea de lăcomie
atâtea ce se recunosc ca o disperată apropiere
de nebunie...

În toate de-acum va fi numai chemarea mea
către tine

Tu care auzi și răspunzi, chiar de eu
deloc nu pot încă auzi răspunsul...

doar duiosia cea mare care mă atinge
și mă învăluie apoi până la dizolvare
este ceva de la tine... ce pot înțelege

Te caut ades doar cu mintea

Te caut ades doar cu mintea și-ntr-una
când ea încearcă o apropiere,
mă-ndepărtez inevitabil de tine...
sunt brusc un copil rătăcit, nu mai simt decât teama
în jur și în mine e totul străin,
mă-nec de gustul deșertului
nici nu mai pot decât să te chem
cu aceeași voce de disperare

Nu mă lăsa, iubire... nu mă lăsa prea mult
căci mă simt nespul de singură
în această încercare a lumii...
coboară încă o dată în leagănul tainic
al zbaterii mele
dă-mi vraja ta și recunoașterea lacrimilor
ce-acoperă totul

Te caut în această ploaie

Te caut în această ploaie a singurătății
ascuns e zâmbetul – dulceața s-a risipit
printre pietrele nepăsării
Cu ce îmi e dat să rămân?...
Numai cu focul înăbușit și promisiunile
cu mângâierile țepene, răsuflarea ce doare
dar iată... mai pot ridica încă privirea
văd ultima formă atinsă de oameni și-apoi
văd cerul cel blând, mișcat cu o infinită răbdare

Oh, știu... oh, știu în sfârșit...
mai îmi rămâne... să-mbrățișez în adânc cerul

Te caut în toate rănilile

Te caut în toate rănilile mele
acolo unde dăruirea ta nu a fost primită,
nici înțeleasă
acolo unde mă ard încă urmele tuturor
acelor crucificări ale dragostei

E cel mai simplu să te găsesc în lucrarea fără egal
a sacrificiului și a iertării...
prea blând vindecător al tuturor... Tu, ce alini
un univers doar cu un strop din balsamul
esenței tale...

Oh, vreau să cunosc și eu bucuria de a renaște
dincolo de durere
vreau să trăiesc lângă tine... în tine... cu tine...
cu tine în mine
măcar pentru o clipă vreau să-nterup
cursa aceasta amară...

deși cunosc de pe-acum... orice preț nu e decât
derizoriu
și o să-ți spun într-o zi c-ar fi meritat să sufăr
de un milion de ori
din iubire... și să mai mor de o mie de ori...

înainte să-ți văd chipul și zâmbetul

Te caut în speranță

Te caut în speranța că te vei întoarce...

Întoarce-te la mine, iubire...

Întoarce-te la mine...

Întoarce-te...

Știu sigur că nu mai e mult până te vei întoarce...

iar viața aceasta întreagă-mi va apărea atunci

doar ca o clipă

chiar mai puțin de-o clipă de despărțire

CUPRINS

Obsesia / 7 / •	În noaptea asta / 8 / •
Despre continua trecere sau despre... / 9 / •	
Încercarea... / 10 / •	Fericiți / 11 / •
Rămâne de descoperit... / 12 / •	Regrete / 13 / •
Să zicem că / 14 / •	
La mare distanță de luciditate / 15 / •	
Un fel de a vedea / 16 / •	Tu știi? / 17 / •
Nu văd altceva / 18 / •	Tu altfel ești / 19 / •
Cu corp. Fără corp, cu granițe, fără granițe / 20 / •	
Cres, sper, știi?... / 21 / •	Nedrept / 22 / •
Ruine / 23 / •	Un lucru mic... / 24 / •
Acestea sunt lucruri de făcut în singurătate / 25 / •	
Mai înainte de soare / 26 / •	Scânteia / 27 / •
Visul de iubire / 28 / •	Comunicare / 29 / •
Atracția / 30 •	Chemarea spiritului / 31 / •
De disperare / 32 / •	Nevoia / 33 / •
Strigătul / 34 / •	Întoarcerea / 35 / •
Dincolo de această poartă / 36 / •	
Îndurerare / 37 / •	Măcinare / 38 / •
Fotografiile / 39 / •	Tot ce mai pot face / 41 / •
N-am de gând / 42 / •	Bon voyage / 43 / •
Înainte de judecătorului / 44 •	Tremurul / 43 / •
Desprinderea / 46 /	
Te caut adesea-n lumina cea mică / 47 / •	
Te caut în micile fapte / 48 / •	
Te caut în noile lacrimi / 49 / •	
Te caut în fiecărună bunătate / 50 / •	
Te caut în pacea luptei / 51 / •	
Te caut în așteptări / 52 / •	

Te caut ades doar cu mintea / 53 / •

Te caut în această ploaie / 54 / •

Te caut în toate rănilile / 55 / •

Te caut în speranță / 56 / •